

Als een koe kon denken

Door Gijs Jansen

De mens is een grappig wezentje. Als een koe zou kunnen denken, wat zou hij dan over ons zeggen? Dit vraag ik me regelmatig af. Waarschijnlijk zou hij best jaloers zijn op al onze macht, vrijheid en spullen. En daarnaast denk ik ook dat hij ons keihard uit zou lachen.

Want met het continue streven naar meer geluk, meer welvaart en minder zorgen, hebben we het idee gecreëerd dat we alles kunnen controleren. Tot je ineens ontslagen wordt, je je huis moet verkopen en je hoort dat je broer kanker heeft. Ineens wordt iets pijnlijk duidelijk: *Ellende hoort bij het leven*. Hoe hard we ook ons best doen, niemand ontkomt in zijn bestaan aan een flinke dosis kloterige dingen.

De koe die kan denken zal ongetwijfeld verwonderd zijn over de manier waarop we met pijn omgaan. Want wat doen we vooral? We gaan vechten en vluchten voor alles wat pijnlijk en onvermijdelijk is. De koe zal ongetwijfeld willen opperen: 'Maar de pijn is er toch? Hoe kun je iets vermijden als het je realiteit is? Hoe kun je iets met positieve gedachten rechtlullen, terwijl de waarheid zo krom is als een hoepel?'

Niet dat de koe nu zo vreselijk slim is als het gaat om het bieden van alternatieven. Maar als je kijkt hoe dieren met pijn omgaan, dan zie je dat ze er volledig met hun aandacht bij zijn. Een dier met pijn zal deze pijn erkennen met zijn gedrag. Hij zal in het hier en nu voelen wat hij voelt, omdat dit nu eenmaal zijn realiteit is. Als mensen kunnen we hier van leren. We zijn zo gefocust op het oplossen van problemen, dat we daardoor vaak vergeten om simpelweg te zijn met onze pijn.

De denkende koe zal niet anders kunnen dan zich verbazen over de rare taal die we gebruiken. Vanuit de koe bezien is alles wat het is. Wij mensen creëren vervolgens bovenop deze realiteit allerlei rare verbale luchtkastelen. We kunnen serieus last krijgen van allerlei woorden, zoals 'angst' en 'paniekaanval', of van zinnen als 'ik ben niet goed genoeg'. De koe zal denk ik op dit vlak zijn lachen moeten inhouden. Hij zal naar de andere koeien in de wei kijken en denken: 'Moet ik hier nu gaan oordelen wie de lelijkste is? Moet ik nu gaan evalueren of ik het gras van net wel netjes heb gekauwd? En kijk mijn hoeven! Moet ik niet eens naar de pedicure? Zo kan ik toch niet naar buiten!'

De suggestie van de koe zal dus zijn dat we onszelf en al die rare taal misschien wat minder serieus zouden moeten nemen. Want voor je het weet ben je de hele dag bezig om die gedachtenmachine inhoudelijk te sturen. Hierdoor gaat het leven aan ons voorbij. De koe geeft hierin zelf het goede voorbeeld. Kijk maar eens naar een zo'n beest in de wei en naar wat hij daar staat te doen. Het hier en nu is voor de koe zeer gemakkelijk te omhelzen. Hij piekert niet over de dood, die vroeg of laat in het slachthuis gaat komen. Hij hoeft niet extra veel melk te produceren zodat hij excellent gras bij de Albert Heijn kan kopen waarmee hij de andere koeien jaloers kan maken. De koe *is*. Om jaloers van te worden, niet?

Nu kan de denkende koe inmiddels meepraten over het gevoel van jaloezie. Want daar waar hij zich schaterend en rollend in het gras heeft verbaasd over de manier waarop wij ons laten leiden door abstracte taal, daar is hij stinkjaloers op de mogelijkheden die wij mensen hebben. En nee, dit is geen gevalletje van 'het gras is altijd groener bij de burens'. De koe vindt echt dat hij een terecht punt heeft. Want hij zei het zojuist wel gekscherend, maar een pedicure zit er voor hem natuurlijk niet in. Hij moet zelf dat hele kolere-eind teruglopen naar de stal en heeft geen Segway waar hij staand en lekker relaxed mee door het land kan cruisen. Als hij last heeft van zijn knie, kan hij alleen in de naastgelegen sloot gaan aqua joggen, zonder begeleiding. Hij zou ook weleens naar de Greenfield's in Ierland willen, maar no way dat hij ooit een airmiles pas zal krijgen. 'Jullie hebben zoveel mogelijkheden', zal de koe zuchtend uitspreken.

Vervolgens benutten we vaak maar de helft van dit potentieel. Ik leg de koe in gedachten uit dat ook dit meestal komt door ons hoofd, dat bij voorbaat roept dat iets toch niet kan. Dat hardop dromen vaak niet mag omdat we van alles moeten. De koe kijkt mij aan en ik zie dat hij er niets van snapt. En vanuit zijn perspectief gezien begrijp ik dat wel.